

บันทึก

เรื่อง ความรับผิดชอบในการชำระอากรขาเข้า

กรมสารบรรณคณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหารได้แจ้งมายังคณะกรรมการกฤษฎีกา ตามหนังสือที่ ๒๗๕๗ กม.๔/๒๕๐๑ ลงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๐๑ ความว่า กรมศุลกากรได้หารือ กระทรวงการคลังเรื่อง มีผู้นำเข้าได้ยื่นในขณสินค้าขาเข้าเพื่อขอรับของโดยขอยกเว้นอากรตาม พิกัดอัตราอากรขาเข้าประเภทที่ ๑๙๗ และได้ทำสัญญาประกันไว้กับกรมศุลกากรว่าจะนำสิ่งของ ดังกล่าวเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว โดยจะส่งกลับออกไปภายในกำหนดไม่เกิน ๖ เดือน นับแต่วันนำเข้า หากมิได้ส่งกลับออกไปภายในระยะเวลาดังกล่าว จะยอมรับผิดชอบค่าใช้จ่าย ให้แก่กรมศุลกากรเป็นเงินจำนวนหนึ่ง ซึ่งตามปกติแล้วก็เป็นจำนวนค้ำค่าอากรขาเข้า ในกรณี เช่นนี้หากผู้นำเข้าผิดสัญญาประกัน โดยมีได้จัดส่งของดังกล่าวกลับออกไปเลย เมื่อกรมศุลกากร ได้เรียกให้ผู้นำเข้าชดใช้เงินตามสัญญาประกันนั้นแล้ว จะเรียกเก็บค่าอากรขาเข้าสำหรับสิ่งของนั้น อีกโสดหนึ่ง เพราะสิ่งของนั้นยังมิได้ชำระอากรขาเข้าจากผู้นำเข้าได้อย่างไรอีกหรือไม่ ฉะนั้น จึง ขอให้ส่งให้คณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาเพื่อให้ความเห็นต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๒) ได้ตรวจพิจารณา ปัญหาเรื่องนี้แล้ว ขอเสนอความเห็นดังต่อไปนี้

พระราชบัญญัติพิกัดอัตราศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๗๘ มาตรา ๔ ซึ่งแก้ไข เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติพิกัดอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๙ บัญญัติว่า ของ ที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรหรือส่งออกไปนั้น ให้เรียกเก็บและเสียอากรตามพิกัดอัตราศุลกากร ต่อท้ายพระราชบัญญัตินี้ เว้นไว้แต่ที่มีบทบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นในพิกัดอัตราที่กล่าวนั้น ฯลฯ ดังนี้ พึงเห็นได้ในเบื้องต้นว่า ของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรหรือส่งออกไปนั้น หากมิได้มีบทบัญญัติไว้ เป็นอย่างอื่นแล้ว จะต้องเสียอากรตามพิกัดอัตราศุลกากรต่อท้ายพระราชบัญญัติพิกัดอัตรา ศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๗๘ นอกจากนี้แล้ว กฎหมายหาได้บัญญัติว่าจะต้องเสียเงินอื่นใดอีกไม่

ในส่วนที่เกี่ยวกับของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรนั้น ได้มีบทบัญญัติยกเว้นอากร ขาเข้าไว้ในหมวด ๖ ภาค ๒๙ แห่งพิกัดอัตราศุลกากรต่อท้ายพระราชบัญญัติพิกัดอัตราศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๗๘ เฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับประเภทที่ ๑๙๗ ซึ่งเป็นปัญหาในเรื่องที่หารือมานี้ บัญญัติว่า สิ่งของที่กล่าวไว้ข้างล่างนี้ ถ้าจะส่งกลับออกไปภายใน ๖ เดือน นับแต่วันนำเข้า และ มีหมายเหตุซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมครั้งสุดท้ายโดยพระราชบัญญัติพิกัดอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๔๙๙ บัญญัติว่า อธิบดีกรมศุลกากรจะเรียกประกันอย่างไรและเป็นจำนวนเงินเท่าใดก็ได้ตาม ที่เห็นสมควร และจะคืนเงินหรือให้ถอนหลักประกันที่วางไว้ต่อเมื่อได้ชำระหนี้ตามสัญญาแล้วโดย

บริบูรณ์ ถ้าจะขอขยายเวลาออกไปเกิน ๖ เดือน ก็ต้องยื่นคำร้องต่ออธิบดีกรมศุลกากรก่อนครบกำหนดนั้น และอธิบดีกรมศุลกากรจะขยายกำหนดเวลาออกไปอีกตามความจำเป็นแก่กรณีก็ได้ เมื่อพิจารณาข้อความทั้งหมดนี้ประกอบกันแล้ว จะเห็นได้ว่าการยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับสิ่งของในประเภทที่ ๑๙๗ นั้น มีเงื่อนไขอยู่ว่า สิ่งของนั้นจะต้องส่งกลับออกไปภายใน ๖ เดือน นับแต่วันนำเข้ามา หรือภายในกำหนดเวลาที่อธิบดีกรมศุลกากรได้ขยายให้ ซึ่งถ้ามิได้ส่งกลับออกไปภายในกำหนดเวลาดังกล่าว สิ่งของนั้นก็มิได้รับยกเว้นอากรขาเข้า กล่าวคือ ผู้นำเข้าจำต้องเสียอากรขาเข้าตามประเภทพิกัดอัตราอากรของสิ่งของแต่ละชนิดนั้น และนอกจากเงินอากรขาเข้าที่วางไว้แล้ว ไม่มีบทบัญญัติให้ผู้นำเข้าจำต้องเสียเงินอื่นใดอีก เมื่อเช่นนี้การที่ให้อธิบดีกรมศุลกากรมีอำนาจเรียกประกันอย่างไร และเป็นจำนวนเงินเท่าใดก็ได้ตามที่เห็นสมควร โดยให้ผู้นำเข้าชำระหนี้ตามสัญญา ซึ่งตามปกติก็ได้กำหนดจำนวนเงินไว้ค้ำค่าอากรขาเข้าแล้วนั้น ก็จะต้องถือว่าไม่ใช่ให้เรียกประกันไว้เพื่อประโยชน์อย่างอื่น นอกจากเพื่อเป็นประกันเงินอากรที่จะต้องเสียในเมื่อไม่ส่งของกลับออกไปภายในกำหนดเวลาดังกล่าวมาแล้วนั่นเอง และเพราะเหตุนี้สัญญาดังกล่าวจึงเป็นเพียงสัญญาประกันการใช้เงินซึ่งจะต้องชำระให้เป็นค่าอากรขาเข้าเท่านั้น

อาศัยเหตุดังกล่าวมาข้างต้น คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นว่า ในกรณีที่ผู้นำเข้ามิได้ส่งของกลับออกไปภายในกำหนดเวลาดังกล่าว กรมศุลกากรจะให้ผู้นำเข้าชดใช้เงินตามสัญญาประกันแล้วเรียกเก็บค่าอากรขาเข้าสำหรับของนั้นอีกโสดหนึ่งหาได้ไม่ เพราะจำนวนเงินหรือหลักประกันที่ระบุไว้ในสัญญานั้นมีลักษณะเป็นประกันเงินอากรที่จะต้องชำระดังได้กล่าวมาแล้ว จะเรียกเก็บค่าอากรขาเข้าซ้ำอีกไม่ได้

(ลงชื่อ) หยุด แสงอุทัย

(นายหยุด แสงอุทัย)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กรกฎาคม ๒๕๐๑